

Opinia do ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa

I. Uwagi ogólne.

Opiniowana ustawa została uchwalona w dniu 14 grudnia 2006 roku na 30 posiedzeniu Sejmu. Projekt ustawy był przedłożeniem poselskim.

Celem opiniowanego aktu prawnego jest przesunięcie terminu wejścia w życie rozwiązania wprowadzającego samodzielność budżetową Krajowej Rady Sądownictwa.

W obowiązującym stanie prawnym obsługę administracyjną, organizacyjną i techniczną działalności Krajowej Rady Sądownictwa zapewnia Kancelaria Prezydenta RP. Działalność KRS jest finansowana z budżetu państwa z części budżetowej Kancelarii Prezydenta. Taki stan rzeczy miał trwać do końca tego roku. W myśl opiniowanego aktu prawnego zostanie on utrzymany do dnia 31 grudnia 2010 roku.

II. Uwagi szczegółowe.

1. Opiniowana ustawa nowelizuje m.in. art. 21 pkt 1, dotyczący dnia wejścia w życie ustawy. Należy zwrócić uwagę, że w odniesieniu do art. 17 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa będzie to zmiana martwa. Jest to spowodowane tym, że przepis ten odnosi się do nieobowiązującej ustawy z dnia 26 listopada 1998 roku o finansach publicznych. Została ona zastąpiona przez dwa akty normatywne – ustawę z dnia 17 grudnia 2004 roku o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz ustawę z dnia 30 czerwca 2005 roku o finansach publicznych.
2. Drugie zastrzeżenie jest związane z dniem wejścia w życie ustawy, który określono na dzień jej ogłoszenia. W świetle art. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych oraz niektórych innych aktów prawnych jest to rozwiązanie wyjątkowe. W myśl ustępu 1 tego przepisu zasadą jest, że akt normatywny wchodzi w życie po upływie co najmniej 14 dni od dnia jego ogłoszenia. Zgodnie z art. 4 ust. 3, dniem wejścia w życie aktu

normatywnego może być dzień ogłoszenia tego aktu w dzienniku urzędowym tylko wtedy, jeżeli ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w życie aktu normatywnego i zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie. Kwestią do rozstrzygnięcia pozostaje spełnienie obydwu tych przesłanek w przypadku opiniowanej ustawy.

Należy w tym kontekście zwrócić uwagę, iż sytuacja, w której ustawa, bez uzasadnionych przyczyn, nie przewiduje odpowiedniego okresu *vacatio legis*, skutkuje naruszeniem art. 2 Konstytucji, z którego Trybunał Konstytucyjny wywiodł zasadę pewności prawa oraz zasadę prawidłowej legislacji.

Oprac. Agata Karwowska-Sokołowska